

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж II 208/06
10.04.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића и Мирослава Цветковића, чланова већа и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара, у кривичном предмету против окривљеног АА и др, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије у саизвршилаштву у вези члана 22. Основног кривичног закона, решавајући о жалби Окружног јавног тужиоца у Београду, изјављеној против решења Окружног суда у Београду, Кв. 65/06 од 10. јануара 2006. године, у седници већа одржаној, дана 10. априла 2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УВАЖАВАЊЕМ ЖАЛБЕ, Окружног јавног тужиоца у Београду, ПРЕИНАЧАВА СЕ решење Окружног суда у Београду Кв. 65/06 од 10. јануара 2006. године, тако што Врховни суд ОДРЕЂУЈЕ да је за поступање у кривичном поступку против окривљених АА и ББ, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у саизвршилаштву у вези члана 22. ОКЗ, стварно и месно НАДЛЕЖАН Окружни суд у Београду.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Окружног суда у Београду Кв. 65/06 од 10. јануара 2006. године, овај суд се огласио стварно ненадлежним за поступање у кривичном поступку против окривљених АА и ББ, због кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика (члан 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ, по оптужници Окружног јавног тужиоца у Београду Кт. 674/04 од 08. маја 2004. године), па је у ставу 2 истог решења одређено да се списи предмета имају доставити Трећем општинском суду у Београду као стварно и месно надлежном, а по правноснажности побијаног решења.

Против овог решења, жалбу је изјавио Окружни јавни тужилац у Београду, због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП, с`предлогом да Врховни суд, преиначи првостепено решење тако што ће као стварно надлежан за поступање у овом кривичном предмету одредити Окружни суд у Београду.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктр. I 411/6 од 05. априла 2006. године, изнео је мишљење да је побијано решење неправилно и да треба уважити жалбу Окружног јавног тужиоца у Београду.

Врховни суд је у седници већа размотрио све списе кривичног предмета, заједно са побијаним решењем и изнетим мишљењем Републичког јавног тужиоца, па је оценивши наводе изјављене жалбе, нашао:

Жалба је основана.

У разлозима решења првостепени суд позива се на одредбу члана 21. став 1. Закона о уређењу судова, те одредбу члана 37. став 1. ЗКП, којом је прописано да је суд дужан да пази на своју стварну и месну надлежност и чим примети да није надлежан огласиће се ненадлежним и по правноснажности решења упутиће предмет надлежном суду. Тако налази да из списка предмета произилази да би се инкриминисане радње окривљених имале правно квалификовати као кривично дело разбојништва из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које је дело сада прописана казна затвора у трајању од две до 10 година, што значи да би стварно надлежан био нижи – општински суд, у овом случају Трећи општински суд у Београду.

Ови разлози решења неприхватљиви су за Врховни суд, као основ за оглашавање Окружног суда у Београду стварно ненадлежним, па је са становишта овакве оцене, основана жалба јавног тужиоца, а списи предмета упућују на закључак да је доношењем првостепеног решења суд поступио противно одредби члана 5. став 1. Кривичног законика, који се има применити у овом случају, а прописује временско важење кривичног законодавства и то да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења дела.

Из чињеничног описа у оптужници Окружног јавног тужиоца у Београду, Кт. 674/04 од 08. маја 2004. године, произилази основана сумња да су оптужени АА и ББ, извршили кривично дело разбојништва као саизвршиоци, које дело је сада прописано чланом 206. став 3. Кривичног законика, на следећи начин: "ако је дело из става 1. и 2. овог члана (члан 206. КЗ), учињено од стране два или више лица ..., учинилац ће се казнити затвором од три до 15 година". Кривични закон Републике Србије који је важио у време извршења кривичног дела прописивао је за кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. (у вези члана 22. ОКЗ), казну затвора у трајању најмање три године, што значи да је општи максимум казне затвора био такође 15 година.

Како је Врховни суд Србије заузео став да се законски израз "више лица" има тумачити као два или више лица, па тако и саизвршилаштво у извршењу кривичног дела, то би се инкриминисане радње оптужених могле правно квалификовати као разбојништво из члана 206. став 3. КЗ, али је казна за то кривично дело истоветна са оном прописаном ранијим кривичним законом, па је Врховни суд нашао да се има применити закон који је важио у време извршења кривичног дела, а радње оптужених АА и ББ правно квалификовати као разбојништво у саизвршилаштву из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ.

С`тога је уважавањем жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду, преиначено првостепено решење, те одређено да је за поступање у овој кривично-правној ствари против АА и ББ стварно и месно надлежан Окружни суд у Београду.

Због наведених разлога, Врховни суд је, одлучио, као у изреци решења, у смислу одредбе члана 401. став 3. Законика о кривичном поступку.

Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић, с.р.

Записничар,
Гордана Маравић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

ЈЧ